

men jeg vil indtil videre tro, at det maa bero paa en individuel Opfattelse af de nævnte Ord. Det var kun disse faa Bemærkninger, jeg finder Anledning til at gøre.

**S. Jensen:** Det ærede Medlem har følt sig stødt over, at jeg brugte Ordet Barnepige om det Udvalg, der foreslaas nedsat, men Ordet Barnepige er i og for sig et grumme godt Ord, det er en stor Ære at være en god Barnepige, derpaa beror egentlig hele Slægtens Lykke, at vi kunne have gode Barnepiger. Det er altsaa ikke sagt som nogen Haan, men Grunden til, at jeg sagde det, er den, at naar vi behandle de Lovforslag, der foreligge, og vi saa ville have et Udvalg til først at tage fat paa dem, saa have vi dermed sagt, at vi anse os ikke for dygtige og kloge nok til at behandle dem. Folket har rigtignok valgt os dertil, men vi erkende, at vi kunne ikke gøre det, nu skulle vi have de Folk til at sige os, hvordan vi skulle bære os ad, og navnlig skulle de sige os, om vi skulle tage de 4 kirkelige Lovforslag op af den Grav, hvor de nu skulle lægges ned. Det var med Hensyn dertil, at jeg brugte Udtrykket Barnepige.

Det, om Præsterne ere Tjenere eller ikke, skal jeg ikke sige noget videre til. Jeg har ikke ment, at de ikke vare Guds Tjenere, men jeg har hævdet, at de tillige ere Menighedens Tjenere. Det lader jo til, at det ærede Medlem vil nægte det, men det er efter min Mening forkert, og jeg bøjer mig ikke for det Ordspil, jeg har nævnt et Par Gange, jeg ved godt, at det bliver forklaret saaledes, at naar det siges, at Præsterne ere Menighedens Tjenere, skal det forstaas saaledes, at de ere Guds Tjenere i Menigheden og ikke tillige Menighedens Tjenere.

**Nordby:** Jeg skal atter gøre en ganske kort Bemærkning over for det ærede Medlem angaaende Benævnelsen Barnepige. Det ærede Medlem udtalte, at jeg skulde have følt mig stødt over det. Nej, ingenlunde, det er en fuldstændig Misforstaaelse, jeg vil kun konstatere, at det er det ærede Medlem, der har opfundet Benævnelsen og har Æren af den.

**Oct. Hansen:** Vi have her i Landstinget henvist disse Lovforslag til et Udvalg, og nu faa vi et Forslag fra dette selvsamme Udvalg, om de ikke hellere maa blive henvist til et ganske andet Udvalg, hvori der skal sidde en Departement-

mentschef, 4 Biskopper, 1 teologisk og 1 juridisk Professor, og saa 20 Mænd, som Kultusministeren finder passende — de skulle helst høre til Folkekirken, men det gøre vi jo allesammen, saa det kan ikke gøre nogen Vanskeligheder. Det forekommer mig, at det ærede Udvalg har noget misforstaaet sin Stilling. Naar Tinget her anmoder det om som Udvalg at sige os dets Mening om disse Lovforslag, som ere blevne vel overvejede i Kultusministeriet, og raade os, hvorledes vi skulle stille os til dem, og vi saa ikke faa noget andet Svar, end at det er bedst at sende Lovene til et ganske andet Udvalg, som vi ikke have noget med at gøre, er det dog noget løjerligt. Tanken er vel den, at det Udvalg, som Sagen skal henvises til, skulde være en Repræsentation for den danske Folkekirke, hvad vi ikke ere. Men der synes jeg ogsaa, man tager fejl, thi ifølge den Forfatning, som den danske Folkekirke har — nogen Forfatning har den dog — saa er det netop den danske Rigsdag, der tager Bestemmelse om Folkekirkens Anliggender, selvfølgelig i Forbindelse med Regeringen, med Kultusministeren. Og det er vor Pligt, det er det, vi skulle gøre, og vi skulle ikke vise Sagen fra os for at give Biskopper, Præster og Professorer Lejlighed til at udtale sig om Sagen, en Lejlighed, som de jo have haft og benyttet i saa rigt Maal, at man næsten ikke har kunnet aabne en Avis uden at se Udtalelser om denne Lov. Nej, jeg foreslaar det høje Ting, at vi gøre vor Pligt, behandle disse Lovforslag, som Kultusministeren saa loyalt har forelagt for Rigsdagen, og sige vor Mening. Det er vor grundlovmæssige Pligt, og det skulle vi gøre, og vi skulle ikke se at finde paa et andet Udvalg, der er sammensat paa den besynderligste Maade, for at overlade dette at gøre det, som det er vor Sag at gøre.

**la Cour:** Jeg havde egentlig ikke tænkt, at jeg vilde tage Ordet men den ærede sidste Taler opfordrede mig dertil.

Der staar i Grundloven: „Den evangelisk-lutherske Kirke er den danske Folkekirke . . .“, og altsaa er det bestemt, hvad Tro den danske Folkekirke skal have. Det er og maa blive et Samfundsanliggende, der her er Tale om at ordne, og ligesom de andre religiøse Samfund have haft en vis Frihed til at vedtage, hvad de ønske inden for deres Trossamfund, den Organisation, som de arbejde under, maa det